

održavanje njihovih sednica, za samo \$100.00 mesečno ali nisu hteli da private. S obzirom da više nismo imali nikoga ko će voditi računa o zgradi, iako smo davali besplatno stan onome ko bi to održavao, niko se nije pri-

isključivo da se bavimo sportom. Samim tim, što klub nije želeo da pripada nikome, ta nezavisnost i neutralnost je izazivala i povlačila za sobom i posledice.

Da li ste imali i neke probleme zbog toga, s'obzirom da je

Juni, 1973. god.

hvatio i morali smo da prodamo zgradu.

Recite mi kakav je bila prva ekipa fudbalskog kluba U.S. što se tiče uspeha i koga ste imali u ekipi ko je aktivno igrao fudbal ranije?

- Bio je Mrko Pejović koji je iz OFK Beograda otišao za Australiju i odatle došao kod nas, Vlada Simonović iz obnovačkog Radničkog, Boba Jovanović iz kragujevačkog Radničkog, Mile Stanojević iz Baska, Dragan Karadžić iz beogradskog Partizana, i

Đorđe Pavić, takođe igrač beogradskog Baska. To su

tada bilo vrlo nezgodno biti neutralan i apolitičan?

- Problema je bilo ali nisu dugo trajali - kaže jedan od osnivača, gospodin Mile Stanojević - jer mi smo na osnivačkoj skupštini odlučili, da će ovo biti samo sportska organizacija, da nećemo pripasti ni jednoj crkvi, ni jednoj drugoj organizaciji, niti pak konzulatu. Odlučili smo to iz mnogo razloga. Bili smo mlada generacija, koja je navikla da bude politički nezavisna i niko od nas nije pripadao nikakvoj organizaciji, ni u Jugoslaviji niti pak ovde. Svi Srbi su mogli da pridju nama, ali u našem stavu mi

Jugoslaviju. Cilj okupljanja i osnivanja našeg kluba bio je da se kroz sport družimo i pomažemo jedani drugima. Tako je klub novodošlima u Čikago, pomagao oko snalaženja, i nalaženja posla. Takođe i mnogi od nas koji su se aktivno bavili sportom u zemlji želeli su da igraju za svoj narod i sa svojim narodom, umesto da odlaze u tuđe timove. Smatram da je ovo naše sportsko druženje bilo od velike koristi našoj omladini svih ovih godina.

Uslove koje smo mi imali nisu bili ni malo zahvalni. s mukom smo se dovijali do terena za treninge, jer nismo imali svoj teren. Pomogle su nam male veze koje smo imali sa nekim park distriktima, pa smo koristili njihove parkove. Jedan od takvih terena bio je na Montrosu i Lejk Šoru, drugi na Montrosu i Linkolnu, a nakon kupovine zgrade uglavnom smo trenirali u Kalifornija parku.

Do formiranja kluba došlo je na ovaj način. Bilo je nas osmoroica fudbalera sa severa Čikaga, koji smo trenirali u Jutsu - Mladost iz južnog Čikaga. Nakon par godina igranja sa njima, a s obzirom da nas je brojevano bilo dosta sa severa i daleko za putovanje dogovorili smo se da osnujemo jednu sportsku organizaciju na Severu Čikaga. Tom prilikom je devet igrača otišlo iz Jutsa i prišlo Ujedinjenim Srbima. Prve dresove smo dobili od pokojnog Mileta Radovanovića, koji je u to vreme držao restoran. I on nam je odmah pri osnivanju kluba kupio prve dresove. Pored toga svim siromašnijim fudbalerima davao je uvek ručak i večeru. A onda su počeli i neki drugi vlasnici restorana da nam pomažu. Među njima je bila i gospođa Kosara, koja je tada držala lokal na Irving Park ulici, kao i Vojin Marković čiji lokal se nalazio na Ešlandu, kao i vlasnik Adriatika, gospodin Andrejević U svojoj prvoj upravi U.S. su imali i dve devojke, Ljiljanu Kostić, koja je ujedno bila i prva sekretarica, i Nadeždu Nešković, koja je puno pomagala klub. Obe su prisustvovala svim utakmicama i bodrile igrače i na svim zabavama nesebično pomagali.

Gospodin Bora Ivković štampao nam je članske karte i sve što nam je bilo potrebno da štampamo. Major Milutin Kostić, predsednik S.B.P. pomagao je mnogo, bio je to jedan divan plemenit čovek koji je voleo omladinu i još tada nam je govorio: "Deco, doći ćete vi jednog dana kod nas".

Ujedinjeni Srbi su svoju prvu utakmicu odigrali protiv "Blek Hoks" tima iz Južne Amerike, to

je ujedno bila i njihova prva pobeda. Usledila je pobeda za pobedom, Igrali su ovi mladi entuzijasti sa mnogo volje i sportskog elana, pa su na kraju sezone i zasluženno osvojili trofej i prvo mesto, a samim tim stekli pravo da pređu u drugu diviziju. Njihov tadašnji trener bio je Laza Lazarević, bivši igrač Radničkog iz Beograda, i ujedno i prvi trener kluba, koji je radio sa njima godinu i po dana. Imali su dosta uspeha i u drugoj diviziji, u kojoj su se zadržali dve godine. U međuvremenu su dobili svoju zgradu i novog trenera, Đoku Pavića iz beogradskog Baska. Već 1975. godine, posle vrlo uspešnih utakmica i osvojanja trofeja Ujedinjeni Srbi ulaze u prvi divižen nacionalne lige.

-Tu godinu ćemo pamtit i po tome što je na neki način bila prekretnica za nas - kaže gospodin Mile Stanojević - jer smo tada uveliko podmladili tim, i dobili smo dosta podmladka. Sve su to uglavnom bili mladići od 16, 17 godina. Tada su nam se priključili sedamnaestogodišnji Milan Marković, Braća Zoran i Milivoje Jerinić, Radonja

Gaćanović, Jova i Đorđe Gračanin, Komnen Kovačević, Toma Premović, braća Mundžić. Došli su iz Jugoslavije Zoran Janjić, koji je aktivno igrao za Slogu iz Kraljeva, Zvonko Tijanić i Momčilo Bojić - Šole koji je aktivno igrao u Istoku, mladi igrači koji su ne samo pojačali tim nego su i postali kostur tima.

Nekako u to vreme, pored mladih igrača prišla je upravi kluba i jedna dobronamerna grupa Srba među kojima su bili Žika Pavlović, braća Buda i Gruja Sajić, Stiv Denić kao i mladi novi član Vlada Zorić, koji je bio vrlo aktivan i čiju iznenadnu smrt su vrlo tragično primili svi članovi U.S.

- Prvi mladi igrač koji je došao u klub već u aprilu 1972. bio je Bogić Ristić i koji je već na prvoj našoj utakmici igrao sa nama i bio najmlađi u to vreme u timu - kaže za Ogledalo gospodin Mile Stanojević.

S.P.

Nastavak u sledećem broju

PESMA TIMU US

Jednog dana mene zove Jova
Danas igra utakmica nova
Nekoliko igrača timova.
Kad smo došli blizu do stadija
Ide Jova, ide i Andrija.
Svet dolazi, narod sa svih strana
I gospoda stiže odabrana.
Pala magla pa nevidiš neba
Igra Srbin protivu Galeba.
Iz publike mene zove Mića
Vidiš barjak Boška Jugovića
Pod njim stali Srbi u povorku
I ako su spremili šestorku.
Da mi srce u grudima jača,
Da spomenem najboljeg igrača.
Kapitena od Srba, Bogića
Potomak je Marka Kraljevića.
Gle sokola Boška Jankovića
Istorija dokazuje stara
Potomak je Janković Serdara.
Pogledajte silnoga Momčila
Još da mu je konja Jabučila
Divan junak bez ikakvih mana
On kopira Šoškića golmana.
S'desne strane Gračanin Jovica
I sa njime imadu tojica
Neznam tačno ja njiovo ime
Samo kod njih ne postoji zime.
Na stadiju zatvorena vrata
Mene poče groznica da vata
Sva publika poče da se stresa
Kad napada sila na bijesa.
Malo traje ali dugo ne bi
Dok se koplje na Enesu prebi.
Vrišti raja čuje se do neba
Kada Srbin potuče Galeba.
Ristić Marko u nebesa skače
Dr. Čupić sve zvižduće jače
Kakva čuda da se tu ne radi
Trenner Mile trlja se po bradi.
Ide Enes, ruku diže često
Na poslednje otišli su mesto.

Gostović se u publiku krije
Mislio je proći ko ranije.
Neka, neka i treba mu tako
Vazda mu je govorio Rajko
Priđi bolan, kad te zove Mića
Ne predstavljaj Vuka
Brankovića.
Srpski tim je užarena lica
Još ih čeka druga utakmica
Ne postoje sad nikakve šale
Sad moraju igrati penale
Da igraju protivu Pampasa
Što ih jako podržava masa,
Ko će silu tu da pobijedi
Kad im kuma nema na srijedi.
Joć četiri nema odabrana
Nema nama silnoga Gorana
U Pampase navala je jaka
Nema Šola, ni silnoga Branka
Drugi Branko oće da se ženi
Što ne igra žao je i meni.
E neka ga, da ga prati sreća
Zaigraće idućeg proleća
Nikad Srbin kukavica nije
Zaigraće kao i ranije
Doktor Vojin na sat gleda često
Mi četvrto očuvasmo mesto
O Janković Rade, Radoslave
Skoro će te Srbi da proslave.
Krupno više publika ga sluša
U meni je zaigrala duša
Sad su Srbi stigli do vrhunca
Tad poteže, revolver da puca
Videćete sada u buduće
Kako će mo zaigrati vruće.
Mi imamo 23 momka
Igraćemo protivu Njujorka

**Pesmu napisao otac igrača
Komnena, Andrija Kovačević
Pratio je sve utakmice
i bodrio igrače.**

(S leva na desno) Marko Ristić, treneri Miloš Grbić i Jova Gračanin 1988. god. šampioni u malom fudbalu Metro lige Čikaga

Marko Ristić, otac Bogića Ristića, nijednu utakmicu nije propustio. Po suncu, kiši i snegu odano je bodrio igrače, poznat po svojim reakcijama, znao je i da opsjuje u znak podrške fudbalerima.

uglavnom bili igrači koji su aktivno igrali u Jugoslaviji.

Klub je bio vrlo uspešan i upravo zbog toga svi su hteli da nas prisvoje, od Srpske Narodne Odbrane do Konzulata. Ljudi iz jugoslovenskog Konzulata posebno su bio ljubomorni na naše uspehe i nisu mogli da se pomire činjenicom da ne želimo da se im se priključimo. Mi nismo hteli ni pod čijom zastavom da igramo, hteli sm

smo jednostavno bili ne zainteresovani prema političkoj situaciji, zato što smo poticali iz različitih sredina, i istorije naših očeva bile su različite. Nismo hteli da ikoga povredimo s'tim što bi bili opredeljeni na jednu stranu. Želeli smo da klub bude kompletno apolitički i samo sportski, sa tim ciljem je i osnovan. To je što se tiče kluba, a mi smo individualno odlazili i u crkve i Narodnu Odbranu i konzulat i u